

kunne forbyde de Underordnede at deltage i slige Forsamlinger og Foreninger. Der er mange af den Slags Forsamlinger og Foreninger, navnlig flere Møder, med Hensyn til hvilke man kan forbyde som noget meget rimeligt og Sandsynligt, at de ville foranledige Noorden og Opløb. Det er hensigtsmæssigt ved slige Leiligheder at sørge for, at Militære ikke ere tilstede og deltage deri, og det er derfor naturligt, at man maa have en Udgang til under saadanne Forhold at forbyde Militære at deltage i den Slags Forsamlinger. Det er nu ganske vist en Umulighed at foreskrive Administrationen faste Grændser, indenfor hvilke den maa gaa, og udenfor hvilke den ikke maa gaa; det vil i de allerfleste Tilfælde fuldstændig afhænge af et Skjøn. At der naturligvis, naar man giver de militære Myndigheder et saadant Raaderum, som vi have foreslaaet ved at give Paragrafen den Redaktion, som findes i Endringsforslaget under Nr. 110, vil kunne afstedkomme Misbrug, og at Bedkommende kunne gjøres til Gjenstand for administrativ Vilkaarlighed, er Noget, hvorfor vi ikke have været blinde, men det er Noget, som gjælder i alle Tilfælde, thi det er en Umulighed at skrive Lov paa en saadan Maade, at administrativ Vilkaarlighed og Myndigheds Misbrug derved udelukkes. Man maa i saa Henseende absolut have nogen Tillid til de administrative Myndigheder; har man ikke en saadan Tillid, er det overhoved umuligt at skrive Lov. Nogle Tilfælde har man dog ment bestemt at kunne udelukke som saadanne, i hvilke de administrative Myndigheder ikke kunne nedlægge Forbud imod, at deres Underordnede deltage i slige Møder; det er i de Tilfælde, hvor et slikt politisk Møde er indvarslet gennem en dertil kompetent Myndighed, det vil altsaa sige af en offentlig Myndighed. Jeg tror, at de i saadanne Tilfælde ikke vil kunne være nogenformelt Fare for, at Forsamlingsretten, Retten til at deltage i Medborgeres politiske Forsamlinger, skal kunne blive misbrugt. Jeg skal ikke i Diebløkket dvæle længere ved denne Paragraf; den har fra flere af Udvalgets Medlemmers Side vaakt megen Modstand, og inden jeg udtaler mig yderligere derom, vil jeg afvente, hvad der fra den modsatte Side vil blive fremsført mod den foreslaaede Redaktion af Paragrafen. — Endringsforslaget under Nr. 112 til § 163 er kun en Redaktionsændring, og det Samme gjælder om Endringsforslaget under Nr. 113 til § 164. — Endringsforslaget under Nr. 116 til § 170 er en Skjerpelse af den foreslaaede Straf; jeg henviser til, hvad der er anført i Betænkningen til Motiveringen af dette Endringsforslag. — Endringsforslaget under Nr. 121 gaar ud paa, at der efter § 176 skal indsettes de Bestemmelser, som indeholdes i § 194. Som det nemlig vil ses, indeholder 11te Kapitel, i hvilket § 194 nu findes indført, Bestemmelser om Forbrydelser med Hensyn til Krigsmagtens Renge og Gods, men § 194 handler netop kun

om Underkorporaler og Menige og de med dem Ligestillede, der uden Tilladelse pantsætte eller afhænde, eller forsætlig fordærve eller forkomme de dem selv tilhørende Munderingsstykker eller andre lignende Gjenstande. Det er altsaa ikke Krigsmagtens Gjenstande, det der angaar, og man har derfor ment, at Bestemmelsen i § 194 naturligt burde henføres til 10de Kapitel, som handler om Tilfidesættelse af militære Pligter i Almindelighed eller i visse Forhold. Man har derhos foreslaaet en Redaktionsændring i Paragrafen for at bringe den i Overensstemmelse med den angaaende samme Gjenstand under 31te Marts 1874 derom udfærdigede Lov. — Dernæst kommer jeg til Endringsforslaget under Nr. 126 til § 180, hvilket Endringsforslag gaar ud paa, at Paragrafen skal udgaa. Man har nemlig anset det for overslødigt eller for umotiveret i det omhandlede Tilfælde at give andre Bestemmelser om Officerer end om andre Embedsmænd. Om disse haves der i saa Henseende en Bestemmelse i Loven af 5te Januar 1851, § 6, hvori det hedder: „Naar en Embedsmand affædiges paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedets Forbrydelse, svække den for hans Stilling nødvendige Ugtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov.“ Det er naturligvis ikke vor Mening, at en Officer, naar han gør sig skyldig i det i § 180 omnævnte Forhold, ikke skal affædiges, men Mening er den, at det er Noget, som hensigtsmæssigt sker administrativt, og Følgen af, at han administrativt affædiges, vil da være den, at hans Pension bestemmes ved Lov i Overensstemmelse med § 6 i Loven af 5te Januar 1851. Endringsforslaget under Nr. 127 forbigaar jeg foreløbig. — Jeg kommer derefter til de Endringsforslag, som ere stillede til Paragraferne i 11te Kapitel, og jeg skal da begynde med Endringsforslaget under Nr. 129 til § 183. Jeg er i saa Henseende af et æret Medlem gjort opmærksom paa, at Endringsforslaget i den Form, hvori det er stillet, maaske er mindre heldigt, men jeg tror, at Tanken deri er fuldstændig rigtig. Som det vil ses, gaar Paragrafens første Stykke ud paa: „Den, som udenfor de Tilfælde, hvor Pligt dertil maatte opfordre, forsætlig enten fatter Ild paa bemanded Krigsfartøi, eller ved forarsage dets Stranding, ved Paafælling eller paa anden sliq Maade forvolder dets Undergang eller stor Fare derfor, skal anses med Strafarbejde ikke under 8 Aar eller Livsstraf.“ Derefter gaar Paragrafens andet Stykke over til at fastsætte, hvorledes Bedkommende skal straffes, naar saadant sker af Skjodesløshed eller Umyndighed. Modstæningen er altsaa, at Gjærningen i det ene Tilfælde er forsætlig, og i det andet Tilfælde uforsætlig. Man mener nu, at der ogsaa kan være Tilfælde, hvori Noget vel forsætlig foretager en saadan Handling, men i den Tanke, at det er en hensigtsmæssig og nødvendig Foranstaltning, han